

ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมแล้วผู้ย้ายถิ่นส่วนมากมีความผูกพันต่อครอบครัวในภูมิภาคต้นกำเนิดเป็นร้อยละ 70.6 และจะแสดงออกโดยการส่งเงินกลับบ้านมากกว่าการตั้งใจย้ายถิ่นกลับภูมิภาคต้นกำเนิด โดยขึ้นอยู่กับสถานภาพของผู้ย้ายถิ่นในถิ่นปลายทาง เมื่อพิจารณาถึง “ลักษณะผสม” ซึ่งสร้างจากปัจจัยด้านเพศ อายุและสถานภาพสมรส กับความผูกพันต่อครอบครัวในภูมิภาคต้นกำเนิด ก็ทำให้เห็นชัดเจนขึ้นถึงลักษณะของผู้ย้ายถิ่นกับความผูกพันต่อครอบครัวในภูมิภาคต้นกำเนิด พบว่า ชายผู้ใหญ่ไม่สมรส มีความผูกพันต่อครอบครัวในภูมิภาคต้นกำเนิดในสัดส่วนที่มากที่สุด และพบว่าชายวัยรุ่นไม่สมรส มีความผูกพันต่อครอบครัวในภูมิภาคต้นกำเนิดในสัดส่วนที่น้อยที่สุด

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความผูกพันต่อครอบครัวในภูมิภาคอีสานซึ่งแบ่งเป็น 2 รูปแบบคือ ใช้การส่งเงินกลับบ้านเป็นเครื่องขวัญ และใช้ความตั้งใจย้ายถิ่นกลับภูมิภาคอีสานเป็นเครื่องขวัญนั้น พบว่า การส่งเงินกลับบ้านและการตั้งใจย้ายถิ่นกลับภูมิภาคอีสาน ต่างมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันโดยเป็นการแสดงออกเพื่อทดแทนกัน กล่าวคือ หากคนที่มีการส่งเงินกลับมีแนวโน้มจะไม่ย้ายถิ่นกลับ ขณะที่คนที่ไม่ส่งเงินกลับก็มีแนวโน้มที่จะย้ายถิ่นกลับ นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ยังชี้ให้เห็นว่า เมื่อควบคุมปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมต่างๆแล้ว เพศหญิง มีความผูกพันต่อครอบครัวโดยการส่งเงินกลับบ้านมากกว่าเพศชาย และผู้ที่อายุระหว่าง 25 - 34 ปี มีความผูกพันต่อครอบครัวโดยการตั้งใจย้ายถิ่นกลับมากกว่ากลุ่มอายุอื่นๆ ซึ่งยืนยันลักษณะของสังคมไทยที่มีการถ่ายทอดหน้าที่และยึดถือโครงสร้างทางสังคมผ่านทางเพศหญิง เป็นสังคมที่เพศหญิง และคนในช่วงอายุกลางๆคือ 25 - 34 ปี มีบทบาทและอิทธิพลครอบครัวสูง สำหรับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมนั้นก็ยังมีอิทธิพลต่อความผูกพันต่อครอบครัวของผู้ย้ายถิ่นด้วย